

A széles körben elterjedt kézbe és állva áldozás a Sátán támadása az Oltáriszentség ellen

A szerkesztő megjegyzése: Sarah bíboros ugyan nem nevezi nevén a liturgikus visszaélések fő okát, a II. Vatikáni Zsinatot és a Novus Ordót (a zsinati új misét), csak utal rájuk, és ő is csak zsinat utáni pápára és szentre hivatkozik, mintha a Katolikus Egyház a zsinat előtt nem is létezett volna, de talán jobb is, mert így nem ijeszti el a jó szándékú, becsapott zsinat-hívőket, és talán vissza tudja vezetni őket is és a liturgiát is az örökérvényű katolikus igazságokhoz. Ugyanis Schneider püspök szavaival: A tradicionális szentmisét egy oroszlánhoz hasonlíthatjuk: engedjük szabadon és majd megvédi magát! Azért is fontos ez a könyv és Sarah bíboros bevezetője, mert Ferenc a közeljövőben újabb csapást akar mérni a tradícióra.

A Vatikán Istentiszteleti és Szentségi Kongregációjának prefektusa felszólítja a katolikusokat, hogy az Oltáriszentséget nyelvre és térdelve fogadják.

Az erről szóló új könyv bevezetőjében Robert Sarah bíboros, a Vatikán Istentiszteleti és Szentségi Kongregációjának prefektusa ezt írja: **„Az ördögi legfélelmetesebb támadása az, hogy megpróbálja megszüntetni az Oltáriszentségbe vetett hitet, tévedéseket terjesztve, és arra készítve a híveket, hogy méltatlanul vegyék magukhoz a Legszentebbet. Valójában ez egy háború, amely a hívek szívében folytatódik: Mihály és angyalai vannak az egyik oldalon, Lucifer a másikon.”**

„A Sátán támadásának célpontja a Szentmise Áldozat és Jézus valóságos jelenléte az Oltáriszentségben” – mondta.

A Federico Bortoli által írt új könyv olasz nyelven az alábbi cím alatt jelent meg: „A kézbe történő szentáldozás: történelmi, jogi és pasztorális felmérés” (La distribuzione della comunione sulla mano. Profili storici, giuridici e pastorali).

A fatimai jelenések centenáriumára hivatkozva Sarah azt írja, hogy **a Béke Angyala, aki megjelent a három kis pástorgyerekeknek a Szent Szűz látogatása előtt, „megmutatja nekünk, hogyan kell fogadnunk Krisztus Testét és Véré.”** Öminenciája ezután megnevezi azokat a sértéseket, amelyekkel Jézust támadják ma a Szent Eucharisztia vételekor, beleértve az ún. „interkommúniót” (más felekezetekhez tartozók Szentáldozáshoz járulása).

Sarah azzal folytatja, hogy a Valóságos Jelenlét „hogyan képes befolyásolni az Oltáriszentség vételének a módját, és vica versa”, és példának hozza fel II. János Pált és Teréz anyát, mint két modern szentet, akiket Isten azért adott nekünk, hogy utánozzuk őket a Szent Eucharisztia iránti tiszteletben és vételésben.

„Miért ragaszkodunk ahhoz, hogy állva és kézbe áldozunk?” kérdezi az Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció prefektusa. **Az a mód, ahogyan a Szent Eucharisziát adják és fogadjuk,** írja, **„központi kérdés, amelyre az Egyháznak ma reflektálnia kell.”**

A továbbiakban részleteket közlünk Sarah bíboros bevezetőjéből.

A mindenről bölcsen gondoskodó Gondviselés adta nekünk Federico Bortoli könyvét, **„A kézbe történő szentáldozás”-t,** nem sokkal a fatimai jelenések centenáriumának a megünneplése után. A Szűzanya megjelenése előtt, 1916 tavaszán, megjelent a Béke Angyala Luciának, Jacintának és Francisco-nak, és azt mondta nekik: „Ne féljete, én vagyok a Béke Angyala. Imádkozzatok velem ...” 1916 tavaszán, az Angyal harmadik megjelenésekor, a gyerekek észrevették, hogy az Angyal, aki minden alkalommal ugyanaz volt, most egy kelyhet tartott a bal kezében, amely fölött egy ostya lebegett... Az Angyal az Ostyát Luciának, a kehelyben lévő vért Jacintának és Francisco-nak adta, akik térden álltak, és az Angyal közben ezt mondta nekik: **„Vegyétek és igyátok Jézus Krisztus Testét és Véré, amelyet súlyosan megsértenek a hálátlan emberek. Tegyétek jóvá gonosztetteiket és engeszteljétek meg Istent.”** Az Angyal ismét leborult a földre, és háromszor elismételtette az imát Lúciával, Jacintával és Franciscóval.

A Béke Angyala ezért megmutatja nekünk, hogyan fogadjuk Jézus Krisztus Szent Testét és Véréit. Az Angyal által kért ima sajnos, feledésbe merült. **De mik azok a sértések, amelyeket Jézusnak el kell viselnie a Szentostyában, amelyekért engesztelnünk kell? Először is ott van magának az Oltáriszentségnek a megsértése:** a szörnyű megszenteltetések, amelyekről néhány volt-sátánista beszámolt és rémisztő leírást adott. **A szentségtörő szentáldozások,** amelyek nem kegyelmi állapotban vagy nem a katolikus hitet megvallva történnek, (itt az úgynevezett „**interkommúnió**” bizonyos formáira gondolok), szintén sértések. **Másodsorban az,** ami meg tudja akadályozni az Oltáriszentség gyümölcsöző hatását, **azok a hívek lelkének hibái,** ha nem hisznek az Oltáriszentségben; ez is sértés az Úr Jézus ellen.

Persze, Jézus azokért a lelkekért szenved, akik bántják Őt, és akikért Ő a vérét ontotta, amelyet ezek olyan szánalmasan és kegyetlenül semmibe vesznek. De Jézus még jobban szenved attól, amikor isteni-emberi jelenléte az Eucharishtiában nem tudja a hatását kifejteni az emberi lelkekben. És nem is tudjuk felfogni, hogy **a leggonoszabb ördögi támadás abban áll, hogy megpróbálja megingatni az Oltáriszentségbe vetett hitet, tévedéseket hintve el és csábítva a méltatlan vételére.** Igaz a háború, amely az egyik oldalon álló Mihály és Angyalai és a másik oldalon Lucifer között zajlik, és amely a hívek szívében folytatódik: **a Sátán támadásának célpontja a Szentmise Áldozat és Jézus valóságos jelenléte az Oltáriszentségben. Ez a rablótámadás két vonalon zajlik: az első a „valóságos jelenlét” fogalmának gyengítése.** Sok teológus kigúnyolja vagy semmibe veszi az „átváltoztatás” fogalmát, a Tanítóhivatal állandó figyelmeztetése ellenére...

Most vizsgáljuk meg, hogy a valóságos jelenlétbe vetett hit hogyan befolyásolja annak vételét, és vice versa. **A Szentostyát kézbe véve az óhatatlanul is a darabkák szétszóródásával jár.** Ezzel ellentétben, ügyelve a legkisebb morzsára is, óvatosan törölgetve meg a szent edényeket, nem érintve izzadt kézzel, mind a Jézus valóságos jelenlétébe vetett hitet fejezi ki, még az átváltoztatott ostya legkisebb morzsájában is: ha Jézus az Eucharisztikus Kenyér szubsztanciája, és a darabok mérete csak a kenyér akcidente, akkor semmi jelentősége annak, mekkora az Ostya darabkája! A szubsztancia ugyanaz! Az Ő! Ezzel ellenkezőleg, a darabkák iránti figyelmetlenség elterel minket a dogmától. Apránként lassan ilyen gondolatok uralkodnak el: **„Ha a plébános nem törődik a darabkával, ha az Oltáriszentséget úgy szolgáltatják ki, hogy nem törődnek a darabkák szétszóródásával, akkor ez azt jelenti, hogy Jézus nincs is benne, vagy 'csak bizonyos fokig' van jelen.”**

A második módja az Oltáriszentség elleni támadásnak az, hogy a hívek szívéből kiölik a szent iránti érzéket... Míg az „átlényegülés” fogalma a valóságos jelenlétre utal, a szentség iránti érzék képessé tesz bennünket arra, hogy észrevegyük abszolút egyediségét és szentségét. Micsoda szerencsétlenség lenne, ha pont a legszentebbel szemben veszítenénk el a szentség iránti érzékünket! Hogyan lehetséges ez? Úgy, hogy ha ugyanúgy fogadjuk a különleges táplálékot, mint a közönségeset.

A liturgiában sok apró rituálé és gesztus van – ezek mindegyike képes kifejezni ezeket a szeretettel telített, az Isten iránt gyermeki tiszteletet és imádást kifejező mozdulatokat. Éppen ez teszi alkalmassá arra, hogy kifejezze egy olyan gyakorlat szépségét, alkalmasságát és pasztorális értékeit, amelyeket az Egyház hosszú élete és tradíciója során kifejlesztett, **vagyis a Szentáldozás térdelve és nyelvre történő fogadását.** Az ember nagyszerűsége és méltósága, **a Teremtője iránti szeretet legmélyebb kifejezése mutatkozik meg az Isten előtt történő térdelésben. Jézus is térdre borulva imádkozott az Atya jelenlétében...**

Miért ragaszkodunk ahhoz, hogy állva s kézbe fogadjuk az Oltáriszentséget? Honnét van ennek az Isten előtti hódolatnak a hiánya? **Egy pap se vesse be tekintélyét azért, hogy visszautasítsa vagy rosszul kezelje azokat, akik térdelve és nyelvre kérik a Szentostyát.** Mint a gyerekek, olyan alázatosan fogadjuk Krisztus Testét térdeinken és a nyelvünkre. A szentek ebben példát mutatnak. Modellek ők, akiket Isten nyújt nekünk!

De hogyan vált a kézbe történő áldozás ennyire általánossá? Bortoli atya megadja rá a választ, alátámasztva korábban még sohasem publikált, mind minőségükben, mint terjedelmükben rendkívüli dokumentumokkal is. Az a folyamat, amely minden volt, csak világos nem, és amelyet a Memoriale Domini utasítása kezdett meg, és ami ma már elterjedté vált... Sajnos, mint ahogyan a latin nyelv esetében is, így a liturgikus reformoknak is az előző rítussal homogénnek kellett volna lenniük, ***a tolvajkulcs egy különleges engedmény volt, amely kiereszkolta az Egyház liturgikus kincsesládájának a kiürítését.*** Az Úr az igazságot egyenes ösvényen vezet, nem pedig kibúvókkal. Ezért a fenti teológiai megfontolásokon túlmenően nagyon úgy tűnik, hogy ***a kézbe történő szentáldozás nagyon nem az Úr akarata szerint van.***

Bátorítsa ez a könyv azokat a papokat és híveket, akik XVI. Benedek példáján – ***aki pontifikátusának utolsó éveiben nyelvre és térdelve akarta adni az Eucharisziát*** – felbuzdulva ily módon akarják a szentáldozást végezni, ***amely sokkal jobban megfelel magának a Szentségnek.*** Bízom benne, hogy ennek a módnak a szépsége és pasztorális értéke újra terjedni fog. Véleményem és megítélésem szerint ez egy fontos kérdés, amelyre az Egyháznak reflektálnia kell. Ez egy további lépés abban az imádatban és szeretetben, amelyet Jézus Krisztusnak tudunk nyújtani. ***Örömmel látom a sok fiatalt, akik tisztelettel, térdelve és nyelvre fogadják az Oltáriszentséget.*** Legyen Bortoli atya könyve az Oltáriszentség kiszolgáltatásának az újragondolása. Amint ennek a bevezetőnek az elején mondtam, most ünnepeltük Fatima centenáriumát, és a Szűzanya Szeplőtelen Szívének a biztos győzelmére várakozva bátorítást kapunk arra is, hogy akkor a liturgia igazsága is győzni fog.

Diane Montagna írása angol nyelven a www.lifesitenews.com honlapon jelent meg. (2020.10.09.)

(TCS XXV/6.)